

Když (nejen) psí dotyky léčí na těle i na duši

7.7.2026 - Jaroslav Roubal | Městská část Praha 12

Že je pes nejlepším přítelem člověka, je všeobecně známé tvrzení, často však mívá i zásadnější roli. Slůvko canisterapie už dlouho není neznámým pojmem, jde o podpůrnou léčebnou metodu využívající pozitivního vlivu psa na psychické i fyzické zdraví člověka. Ale v roli léčitelů nemusí být jen psi, ale i další zvířata. Svě o tom ví i zakladatelka, předsedkyně a hlavní terapeutka animoterapeutického spolku Prostě srdcem Erika Hledíková.

Můžete na úvod představit váš spolek?

Zabýváme se především výcvikem psů pro canisterapii a jejich využití v ergoterapii, fyzioterapii, rehabilitaci a v psychoterapii. Věnujeme se i poradenství.

Jak dlouho tuto práci děláte a co vás k ní přivedlo?

Už to bude osm let. Přivedla mě k ní touha pomáhat a také můj tehdy dvouletý pejsek, který se projevoval v tíživých situacích velmi empaticky.

Jste animoterapeutický spolek. Co si máme pod pojmem animoterapie představit?

Je to terapie spojená s kontaktem se zvířaty, z nichž někteří se stávají jakousi rehabilitační či psychologickou pomůckou.

A jaká zvířata pro terapie využíváte?

Primárně máme pejsky, ale výcvikem momentálně procházejí dva koně a čerstvě také králíci.

Musí projít speciálním výcvikem či zkouškami?

Samozřejmě obojím. Ve výcviku je kladen velký důraz nejen na zvířata, ale i na jejich partáky. V případě psů tedy na psovody terapeutů. Potřebujeme, aby byli zkušení a nebyli to jen laici. Canisterapie zatím není uznána jako léčebná metoda, nemá stanovené standardy. Chceme to změnit.

Poznáte na zvířeti, že si práci s lidmi „užívá“?

Samozřejmě. Je důležité, aby psovod terapeut znal komunikační signály svého psa. Musí vědět, že to je pes pracovní a uzpůsobovat tomu celý jeho život a volný čas.

S jakými klienty nejčastěji pracujete?

Nijak se nevymezujeme. Primárně spolupracujeme s dětmi, na kterých je páchána trestná činnost, nebo jsou v nedobré psychické stavu. Působíme i v seniorských domech a hospicích u klientů v terminálním stadiu. Specializujeme se na dospělé osoby a děti s těžkým kombinovaným postižením nebo poruchami.

Vaši psí terapeuti pracují také v Sociálně ošetrovatelském centru v Zárubově ulici v Modřanech. Jak k této spolupráci došlo?

Před třemi lety převzala městská část Praha 12 záštitu nad jednou z našich charitativních akcí a

tehdy začala naše spolupráce. Vzájemně jsme se poznali a naše práce se zalíbila. A tak jsme domluvili pilotní projekt v Zárubově ulici a momentálně jednáme o dalších.

A jak tedy konkrétně vypadá vaše působení v tomto zařízení?

Docházíme tam třikrát do měsíce. K mobilnějším klientům na skupinové terapie, u těch ležících samozřejmě pracujeme individuálně.

Dá se spočítat, kolika lidem jste během vaší existence pomohli?

Některé klienty máme stále, některé nárazově. Ale myslím, že hrubým odhadem pomáháme tak třem stovkám lidí ročně.

To není zrovna málo. Může se na vás obrátit se žádostí o pomoc kdokoli?

Ano, může. Momentálně jsme naše portfolio rozšířili i o pomoc sociálně slabým. Když jsme začali být navázáni na další nadace, začali se na nás přes internet obracet maminky s dětmi nebo i další osoby ve vážné sociální tísní a na základě toho jsme rozjeli i pomoc v této sféře.

Z jakých zdrojů je váš spolek financován?

Dlouhodobé terapie mámě nějakým způsobem hrazené, ale jak už jsem zmínila, děláme i charitu a krátkodobé výjezdy jsou na naše náklady. Potřebné finance pocházejí také z veřejných sbírek, od různých nadací a sponzorů.

A pokud by chtěl někdo vašemu spolku pomoci, jakou formou by to měl udělat?

Může rozšířit náš terapeutický tým. Uvítali bychom i někoho do vedení spolku. A samozřejmě by bylo fajn, kdyby se přidali další sponzoři.

Jaroslav Roubal

https://www.praha12.cz/vismo/dokumenty2.asp?id=119588&id_org=80112